

Слід вказати, що індивідуальна підприємницька діяльність – це практика, що здійснюється на свій власний ризик і спрямована на систематичне одержання прибутку від користування майном, продажу товарів, виконання робіт або надання послуг особами, які зареєстровані у встановленому законом порядку. Також з вищезазначеного можна сказати, що не менш важливим поняттям для становлення фізичної особи-підприємця є поняття «правосуб'єктності», що, в свою чергу, поділяється на: правоздатність та дієздатність, які дають можливість, а також здатність мати цивільні права та обов'язки по здійсненню й регулюванню підприємницької діяльності.

Отже, існуючий сегмент приватного підприємництва в Україні свідчить про необхідність стимулювання його розвитку з боку держави, а отже, і продовження реформування, враховуючи пропозиції реальних ФОПів, адже вони мають практичний досвід діяльності в Україні та є саморегулюючим механізмом, що найкращим чином здатний усувати кризові явища в економіці, то малий бізнес потребує встановлення чіткого законодавчого регламентування умов здійснення підприємницької діяльності та стабільності.

Література

1. Конституція України від 28 черв. 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254> (дата звернення: 17.04.2020).
2. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / О.А. Беяневич та ін. Київ: Юрінком Інтер, 2012. 776 с.
3. Колупаєва І. Аналіз податкового навантаження платників єдиного податку. *Галицький економічний вісник*. 2019. № 10 (31). С. 130-135.
4. Жук Л.А., Жук І.Л., Неживець О.М. Господарське право. Київ, 2003. 396 с.
5. Береславський С.М. Ліцензування господарської діяльності. Полтава: Центр Комерційного Права, 2018. 50 с.

УДК 346.9(043.2)

Бідюк Д.А., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирєва В.П., к.ю.н., доцент

ГОСПОДАРСЬКО – ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПИТАННЯ ПРО НАДАННЯ ПОСЛУГ ПОШТОВОГО ЗВ'ЯЗКУ

У сучасному світі поштовий зв'язок є одним із головних засобів отримання, перевезення та доставки різного роду посилок, послуг, пов'язаних з фінансами, а також інших послуг комерційного характеру. Але найголовнішим завданням сервісів поштового зв'язку є саме

повноцінне забезпечення кожного регіону України послугами даної галузі.

Ринок послуг поштового зв'язку вже неодноразово розглядався серед широкого кола вчених, серед яких є такі видатні особистості, як В. Мазуренко, В. Мухіна, О. Князева, О. Тер-Степанян, Ю. Остапенко.

Але, враховуючи те, що нові економічні реалії змінюються досить стрімко, дослідження даної тематики мають відбуватися регулярно. На величезному ринку зв'язку поштові послуги займають лівову частку. Основним та єдиним державним оператором є «Укрпошта», яка являє собою економічну монополію на ринку зв'язку національного оператора [2, с. 257].

Усі послуги, наявні на ринку зв'язку можна доцільно розділити на послуги, які стосуються загального та спеціального користування.

Послуги загального користування надає громадянам державний оператор – «Укрпошта». Вона, в свою чергу, поділяє послуги на базові та додаткові. Базовими послугами можна вважати відправлення та отримання кореспонденції. Саме національний оператор має покривати усі потреби звичайних громадян на території України за доступними на це цінами [3].

Спеціальними послугами можна вважати ті, які не спрямовують свою діяльність на задоволення потреб загального користування. До таких можна віднести надання супутніх послуг, а також послуг реклами.

Крім того, до спеціальних послуг також відносять поштовий зв'язок спеціального призначення, який створений для того, аби передавати секретну та службову інформацію за допомогою спеціальних організаційних та технічних заходів [4].

На даний момент ринок послуг поштового зв'язку значно прискорює свій рух, це пов'язано із введенням нових інформаційно-телекомунікаційних систем та технологій. Поштові послуги електронного характеру є більш дешевими та зручними ніж традиційна (фізична) пошта. Саме цей фактор сприяє підвищенню якості послуг та посиленні конкуренції, що значним чином впливає на процес ціноутворення за умови відповідного рівня державного регулювання відповідних ринкових відносин [5, с. 105].

Література

1. Базилевич В.Д. Економічна теорія: Політекономія: підруч. Київ: Знання, 2007. 719 с.

2. Про поштовий зв'язок: Закон України від 04 жовт. 2001 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2759-14>

3. Наказ Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта» від 24 груд. 2014 р. № 956. URL: <http://post.cv.ua/i/1736491.doc>

4. Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України: Закон України від 23 лют. 2006 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3475-15>.

5. Мазуренко В. Господарсько-правове регулювання діяльності із надання послуг поштового зв'язку. *Підприємництво, господарство і право*. 2005. № 6. С. 105-108.

УДК 346.7(043.2)

Борисова І.В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирєва В.П., к.ю.н., доцент

ІНСТИТУТ ЗАПОБІГАННЯ БАНКРУТСТВА

Інститут банкрутства – це об'єкт державного управління в умовах глибоких ринкових відносин. Досліджуючи даний юридичний феномен, можна дійти висновку, що саме заходи, які спрямовують свою діяльність на запобігання банкрутству, займають чільне місце серед усієї іншої діяльності у інституті банкрутства [1, с. 17].

По суті, інститут банкрутства, або неплатоспроможності, є елементом українського законодавства та входить до загальної системи права банкрутства.

У ролі предмету запобігання інституту банкрутства виступають особливі суспільні відносини, які відбуваються в рамках правової діяльності неплатоспроможності. Повну характеристику правової природи інституту банкрутства в Україні можна надати лише після комплексного дослідження чинних нормативно-правових актів стосовно даного питання. Норми інституту неплатоспроможності спрямовують свою правову діяльність на відносини, які існують між боржником, його кредиторами та тими людьми, які знаходяться в цій когорті.

Усі відносини, які входять до інституту банкрутства або неплатоспроможності, мають своє правове вираження та обумовлюють своє існування рядом причин, до яких зазвичай відносять заборгованість, яку не погасили вчасно, у визначений строк та факт подання чітко визначеними в законі особами заяви про порушення справи про банкрутство до господарського суду [2, с. 54].

Найбільшою групою суспільних відносин, які є частиною предмета інституту запобігання банкрутству, є ті, які відбуваються між боржником та кредитором, коли сам боржник не має змоги виконати усі свої фінансові обов'язки з приводу виплати боргу, що належить йому, відповідно до господарсько-правових договорів. Ці відносини здебільшого мають господарсько-правовий характер, але є й інші майнові відносини, котрі з'являються у момент, коли має місце застосування спеціальних процедур запобігання банкрутству. Наприклад, у ролі таких виступають санації, мирові угоди та інше.